Vor lífskjör bráka í þessum heimi, heilag-
i faðir vor á himnum! — Þú útbýtir oss, börn-
unum þínum, því sem speki þín sér
oss bezt henta, hvört það er heldur stríðt
eða blítt, sorg eða gleði, líf eða dauði.
Vér vitum, að þitt eylíft ráð er eylíf
speki — að dómar þínir eru réttir —
að vegir þínir eru einskær miskun
og náð. — Lof sé þér fyrir það, að
vér vitum þetta! og kenn oss að haga
eptir því hugarfari voru og breytni
vorri — kenn oss að brúka réttilega
þau gæðin, sem gæzka þín lætur oss
í skaut falla — kenn oss þá sönnu speki,
sem er að óttast þig og elska í mót-
læti sem í meðlæti, í sorg sem í gleði.
Lát oss jafnan hafa hugfast, að vér erum
af þér, kærleikans eylífi Guð! útkvaddir
til eylífrar, sælufullrar tilveru — að vort
föðurland er á himnum, — kenn oss að telja
vora daga, svo vér vitrir verðum, — kenn oss að
lifa svoleiðis að vér þannig verðugir skilið við [illegible]-
ir og deyið réttlátra manna dauða. Amen

Eins og vizkan er verja, svo eru og auðæfin, en þekkingin hefr þó yfirburði, og vizkan gefr lífið þeim sem hana hefr (:Préd. 7,12:). — Það má með sanni segja um allt sem fram kemr við manninn á þessu stundlega lífi, að það er allt eins og það er tekið. Sá sem er sannfærðr um þetta og hefr það jafnan hugfast, — hann ofmetnast ekki í meðlætinu, örvæntist ekki né lætr hugfallast í mótlætinu; hann spyr ekki efablandinn og ángraðr hvað manninum sé gott alla daga þessa mæðusama lífs, því hann veit að þeim verðr allt að góðu, sem elska Guð. Elskan til Guðs er þá sú verjan, sem hann jafnan ber — eins á sínum blíðu og hagstæðu dögum meðlætisins, og á sínum sorgmæddu, þungu og dimmu dögum mótlætisins, því hann hefr það ekki síðr hugfast, að það þurfa sterk bein til að þola góða daga, svo þetta að ánægja lífsins gæti orðið tilefni til freistinga og syndar; — honum er þannig þá þakklát — hjartafólgin sú sannfæringin, að hinn algóði faðirinn elski sín börnin þó fyrir það, þótt hann agi þau — þótt hann leggi þeim sinn kross á herðar; og þessi sannfæring kennir honum að sjá og þekkja gæzku og kjærleika hinnar eilífu elskunnar í stríðu sem blíðu, í sorg sem gleði; og hvör veit betr að brúka heiminn — hvör er líklegri til að færa sér allt, sem honum mætir, til þess nota sem gjafarinn til-ætlaðist — hvör kann sér þakklátlegra hugar-far né æðri geði en sá, sem býr yfir þolinmóðu hjartalagi — en sá, sem elskar Guð af hreinu hjarta? — — Já — allt er eins og það er tekið — allt er hreinum hreint — allt, bæði blítt og stríðt, getr orðið manni blessunarríkt, eins og hann, sem er blessaðr að eilífu, hefr sendt hvört-tveggja í þessum sama tilgangi; — þetta prédikar þessi kenning börnum trúarinnar, eins og það er fortakslaus kenning Guðs heilaga orða. Vér verðum að muna til þess, að þetta líf hefr ekki aðalgildi sitt í sjálfu sér, heldr er tilgángs- og þýðingar-fullt fyrir það sem á eptir kemr — er undirbúningstími undir eilífðina; og þannig eru gæði þess meðal til að verða aðnjótandi æðri gæða, og auðlegðin þess ætluð til að leiða manninn til þakklátseminnar og [illegible]. Þetta er takmarkið — þetta er ákvörðun mannsins, sem er hinn er lángtum æðri en svo, að hann mætti ná því, í þessu

ófullkomleikans heimkynnunum; að
vísu á maðr ávallt að nálægjast hann,
en hversu mjög sem grafarinnar er þó
aðeins upphafið — hversu mjög sem full-
komnunin — fullkomnið verðr þó fyrst
að leggjast í skaut jarðarinnar og
deyja, áðr það fær orðið það, sem það
á að verða. — Ef nú neyð lífsins er einu-
ngis lögun(?) — ef hún er eins blessað meðal
í Guðs hendi, til að laða og knýja(?) mennskjun-
ar til þeirrar eilífu ákvörðunar — er hún
þá ekki fullkomin vottr Guðs föðurelsku?
— ef hrygðinni nær, sem er skammvinn
og léttbær, aflar oss yfirgnæfanlegrar
eilífrar dýrðar — er hún þá ekki
ástgjöf hinnar [illegible] gæskunnar? — En þó
nú lífið sé þannig háttað, að hrygð-
ingar og sorgir lífsins megi einu-
ngis heita ástgjafir Guðs föðurlegu for-
sjónar, einsog gleði þess og gleðiviðburðir,
þá eru menn þó sérílagi vanir að kalla
þessu nafni það þægilega og ununarríka
sem himnafaðirinn lætr börnum sínum
í skaut falla á hendi úthlutunarinnar; —
og um þetta — um gleði lífsins — um gáfur
og gjafir gæfst mér hennar(?) tilefni til
að tala með fullri(?) líkingu(?), sem gegnir

þær jarðnesku leifar skammt(?) komu, hvörri Guð
hafði veitt [illegible] — hvörja hann hafði
blessað svo ríkuglega bæði til sálar og líkama
— hvörri hann hafði veitt flest það, er unnt
ákveða ágæti lífsins fólgið í. — Það að(?) sá
er gjörir lífið ágætt — sjálfum manni og
öðrum blessunarríkt — er vitskan ómetan-
lega, eitt það helzta: þá sem hefir þegið
af Guði góða vitsmuni, hann hefir, af hans-
um meðtekið ríkuglega blessun, en í
þessu efni er það einsog í öllu öðru,
að tveir verða að vinna að farsæld manns-
ins, nl: Guð og maðrinn sjálfr — hinar
góðu gáfurnar eru ekki einhlýtar;
maðrinn verðr að yrkja þær og efla og
marga(?) hvern — eptir því stöðu, sem hann
er skyldr, optaptir(?) þá tilefni sem hönum
gefst — til að afla sér nytsamlegrar
þekkingar — til að öðlast fjársjóðu vitsk-
unnar; en þá má aldrei gleyma,
að ótti Drottins er upphaf vitskunnar —
þess ber jafnan að gæta, að allir yfirburðir
andans eru í aungvu gildi, nema
þeir aðeins(?) að þeim sé samfara [illegible]
hugarfar — guðrækið hjartalag, — einsog
postulinn Páll segir: "Þó eg talaði
bæði engla og manna tungum, en
hafði ekki kærleikann, þá væri eg

einsog hljómandi málmur og hvellandi bjalla?! En þegar þrautseigja verður samfara góðar gáfur og kostgjæfin viðleitni að yrkja þennan akurinn [illegible], að hann beri mikla og fagra ávexti - að hann beri ávexti til eilífs lífs, - þá eignast sá, sem þennan akurinn á og yrkir, dýrmætan fjársjóð vizkunnar - þá sannar hann orð Prédikarans - að vizkan er verja, og gefur lífið þeim sem hana hefir; já - sá sem geymir fjársjóð vizkunnar í hjarta sínu, hann hefir þar örugga verju gegn öllu því, sem vill spilla rósemi hjartans og hnekkja tímanlegri eða eilífri velferð mannsins - gegn villu og skoppiðunum - gegn hjátrú og vantrú - gegn allri neyð, öllu aðkasti í lífinu; og - hin sanna vizka hún gefur lífið þeim sem hana hefir - hún samrekir og blessar líf hans í tíma og eilífð! - Þetta, sem sagt hefi og um hið andlega atgjörfið, má einnig að miklu leyti til þess líkamlega atgjörfisins - þrautseigja er, á mörgu tilliti, [illegible] - hvorugt tekur maður af sjálfum sér, en þrautseigja verður maður að styðja, efla og æfa, - yfirburðir, hvort líkamans, sem sálarinnar eru dýrmætar ástgjafir Drottins; - en þá dýrmætari og blessunarríkari sjálf-

um manni og öðrum, sem maður sjálfur hefir lagt meiri alúð á, að afla sér þeirra - sem maður er samvizkusamari í brúkun þeirra - sem maður er kostgjæfnari í að verja þeim - samkvæmt tilgangi Gjafarans - sjálfum sér og fátækum til sannra heilla, Guði til dýrðar. - Auðæfin eru líka góð Guðs gjöf - eru verja (einsog Prédikarinn orðar það) - verja gegn mörgu andstreymi og margri neyð - verja gegn öllum þeim mörgu annmörkum fátæktarinnar; auðæfin eru meðöl til svo margra nytsamra fyrirtækja - til að ala önn fyrir sínum og sinna þörfum í líkamlegum - og að miklu leyti einnig í andlegum máta - til að sýna mannkærleika og efla miskunsemi á Guðs [illegible] þurfamönnunum - til að efla heill og heiður fósturjarðar sinnar; í einu orði: meðöl til að gleðja og gagna. Og þó Guðs gjöf sé, í sjálfu sér, hin sama, þó mörgum (þúsundum!) hafi orðið hált á henni - þótt þeir hafi fest hjarta sitt við fjármunum, en gleymt því eina nauðsynlega - gleymt að safna sér á himnum þeim fjársjóðunum, sem mölur og ryð ei fær grandað og þjófar ekki geta grafið til og stolið, - því hvar [illegible]

brúkun auðæfanna er ekki gefið að kunna
og þeim ekki tóknarslag; enn þvertámóti
fölnast þeim rétt þær tórsiernar, sem eru
innifaldar í því að gjöra gott og útbýta,
og því aðeins gjörði hann fátækann og ríkann
og setti hinn fátæka hjá hinum ríka — að
hann vildi, að hvör skyldi annan aðstoða —
hvör annars byrði bera — svo setti hann
hinn sorgmædda við hlið hinns glaða,
að hann vildi menn skyldu gráta með
grátendum — að hann vildi kenna mönnun-
um miskunsemi og mannkjærleika. —
Þá finnst oss auðsæfin koma niður á rétt-
ann stað, þegar þau falla þeim í skaut,
er hafa lag til að njóta þeirra — án þess
þó að lifa í óhófi og bílífi —, sem kunna að
brúka þau sér og öðrum til gagns og frella
— sem sjálfir lifa af þeim sómasamlega og
spara ekkert til umönnunar, uppeldis,
menntunar þeirra, sem eru þeirra ná-
komnastir og vandabundnastir, — sem þvers-
ofan aldrei láta nauðþurftir volaðra
bræðra og systra liggja sér í léttu rúmi
eða vera sér óviðkomandi, — heldur kappkosta
að þerra tárin af augum aumingjanna,
og að vera til hjálpar og aðstoðar, hvar sem
þeir sjá þess viðþurfa, svo þeir sýna ljósa

og órækan vott þess, að þeim sé annt um sína stéttar-
manna og almennings heill. —
Mér þótti skylda, heiðraði Líkstari! að minnast
á þetta hvorttveggja — á miskunna og á rétta brúkun
auðæfanna, — mér þótti, segi eg, vel tilhlýða
að minnast á það yfir moldum þeirrar
góðfrægu Merkiskonu, Madame Cecelíu Vigfúsdótt-
ur (Aresen), sem hér liggur lík innan þessara vébanda;
því eg hefi mér sé óhætt að fullyrða það,
að hvörttveggja hafi átt heima hjá henni.
og ætla, að enginn, sem þekkti hana rétt (og veit hafa á um að dæma)
muni neita því, að atgjörfi hennar — bæði
andlegt og líkamlegt — hafi verið frábært, og
það mun ekki vera ofhermt að hún hafi
verið fyrirkona meir enn að nafninu
einsömu — að hann hafi prýtt Jökuradall
og hjartagjöfulla, góðar gáfur, þekking og kunn-
áttu bæði í andlegum og líkamlegum efnum.
Þenn orðkann vott þess síðarstnefnda — þó það
ekki sé neinum kunnugum undirorpið-
-eit og aðeins benda til uppeldis og
menntunar dætra hennar, sem sjálfsagt
hafa mest orðið að kosta til hennar
kostað. — Nákvæmni hennar og ráðsemi í hús-
stjórninni er líka alþekkt; — en það verð-
ur ekki heldur ótilhlýðilegt, að koma við
það hér, að hún hvörki á þessu né öðru
[illegible] var af

var sú í ráðum eða aðstoðarlaus, fyrir enn af því var það þrautstu árin; því Guð hafði farið vel með hana í því, sem öðru, að hann hafði — þegar á hennar 22 aldursári — gefið henni þann Mann, sem skaraði fram úr flestum öðrum í árvekni, aðgætni og gestrisnarsemi, ráðdeild, framsýni og stakri reglusemi; eins og hann — þó þekking mín á honum meðfram sé barnsminni, og mest grundvölluð á afspurn — ekki held eg muni hafa þekkt kvennkostum hennar ofsetnum Konu úr nærveru hafið sér. — Það var smört trygging að hinn örláti Gjafarinn allra góðra hluta blessaði þessi heimilis-hjón ríkuglega með jarðneskum gjöfum, enda var gestrisnin og góðgjörðasemin við þurfandi þeim tamin og rágin lög — já það mun hafa varið einstakt, sem opt og einatt var flutt frá þeirra heimili til þess, sem þurfandi voru; — til þessa munu kunnugir menn geta fært ljós og nóg rök; og þeir sem þegið hafa, eru og verða til vitnisburðar um það, þegar í ljós [2]leiðt verður, [og óendurgoldið] það sem í laginu var gætt gjört. — Ekki [~~höfðu~~] þau [2] farið einar

með þær ástgjafir alföðurins, sem öllum ástríkum foreldrum eru dýrmætastar; Guð gaf þeim 3 efnileg börn, til hvörra uppeldis, og [frama] menntunar föður- og móðurelskan bauð þeim, að láta ekkert bresta, og gjörði þeim ljúft og kjört að leggja allt það, sem þau álitu að efla mætti sanna velferð barnanna sinna. — Lengst á fullorðins aldri tók Guð aptur til sín — úr heimsstétta — yngri dótturina. — Það var eitt af þeim mörgu, sem gæzka Guðs mátti þeim gott og ágætt, að hann unni þeim svo langrar samvistu í ástúðlegu hjónabandi: Það varaði (í liðug 37 ár,) frá 5 Júlí 1803 til (6 Des:) 1840, þá þessi var framliðna Systir mín Ekkja; sjálf fékk hún — þvingt og þótt lífsdaga — að ganga til Guðs hvíldar hann 2an þ. m. á sínu 64ða aldursári; (hún var nl. fædd 21 Febr: 1780,) en hefir hún fundið aptur Elskuga sinn og ástkæra dóttur, og fagnar nú með þeim samvistanna ástleitlegum fögnuði í Guðs kjörríki sínu. Það er náttúrlegt, að hún — sem var svo góð meðan hún lifði — varði saknað mörgum, bæði nær og fjær — það er ekki kyn þó börnin tregi ástríka móður — þó dóttirin felldi tár af

augum við hina sorglegu fregnina um
fráfall Móður hennar – við fregnina um, að
nú sje orðið autt það rúmið, sem svo vel
um lángan tíma hafði verið setið; –
það er ekki furða, þó Vaungar og vinir
sorg-fullir sakni svo blíðrar sálar af
frá landinu, sem sér sjálfir einn byggja
sínu og útlendinger; – það er ekki heldur,
þó heimilisfólkið minnist með söknuði
og sárt góðrar, umhyggjusamrar og um-
hyggjusamrar húsmóður og sinnar
Móðurkonu, sem af öllum hennar þáðu
svo margar velgjörðir gráti nú sinn
skaðann hinnar elskuðu velgjörða-
móður; – en – það er huggunin öll-
um þeim, sem elskuðu hana, að
yfir henni er ekki [að] gráta – að
hún hafi öðlast sælurík umskipti
og sannsælt hugskot; – það er huggunin
[að] dagsverki hennar þykist vera
aflokið öðrum dagsins útrunnum;
hin þúngbæra sótt var fyrir dyr-
unum, og þyrfti ekki göta með
henni – framvegis öðrum – mjög
eptirsóknarverð allra, síst þarna

hann var farinn frá áunnum heimi,
sem hafði verið hennar hjartans skúk-
skipti í lífinu. – Vér vegsömum því
nafnið Drottins fyrir hennar frelsi,
og viðurkennum og finnum, að Guð
gjörði vel til hennar, er hann tók
hana til sín. – Já – það væri hugg-
un vor allra, er vér stöndum með
sárum, saknaðarfullum hjörtum og
grátandi augum yfir moldum
ástvina vorra, – að vér vitum, að
yfir þeim er ekki að gráta, sem
í framtíðinni hafa lifa himnin-
um – hafa lifað skyldu og dygð
hafa lifað Guði og í guðhræðslu;
– það skal vorum sorgmæddu hjört-
um, að vér höfum ekki séð ást-
vini vora í síðasta sinn þá, er
vér huldum þá stirðnaða, nú
bleika líkama sínum dökku
náfjölunum – [að] vér eigum von
á að sjá þá aptur í Guðs fagnuði
og lifa þar með þeim eilíflega
í óskiljanlegum kjörkostum – því fram-
arlega sem einnig vér kapp-

lögðum (að gjöra vora útvalníngu
vissa — hófsemdarlega sem viljug vér lif-
um siðsamlega, réttlátlega og guð-
rækilega í heiminum. — Styrki vorar
— styrki sérhverju sem sundruð vor skal
hressa oss á sorginni og styrkja oss í
raunum vorum, — hún skal kenna
oss að vera ávallt glaðir, þó vér syrg-
jum — hún skal gefa hugsunum vor-
um, tilfinningum og vilja sín rétta
stefnu — að stríða sína nauð-
synlega; — hún skal kenna oss vilja,
sem muni verða oss áhuga vara í
sorg og andstreymi — sem muni
gefa oss lífið, eins og öllum þeim, sem
hana hafa. — Lofaður og vegsamaður
að eilífu sé hann, sem er höfundur
sálarinnar vorrar veru — sem er
höfundur vorrar trúar á eilíft
líf; — lofaður veri frelsari vor,
sem dauðann hefir sigrað og
syndirnar afplánað. — Lofaður veri
hann, sem er framseldur fyrir af-
brot vor og uppvakinn oss til
réttlætingar — lofaður og vegsamaður
sé Guð, að hann hefir gefið oss vorn

eilífrar sælu! — Verðum vér lífinu,
veitum vér, með hans fulltingi, kapp-
kosta að feta í hans fótspor, og að
safna oss í himni Guðs þeim auð-
æfunum, sem mölur og ryð ekki fær
grandað — Lát þessa veit þú oss,
Faðir vor himneskur! sem máttugur
ert í veikleikanum — þína náð
og þitt fulltingi, í Jesú nafni. Amen